

Sygn. akt II KZ 16/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 sierpnia 2017r.

zażalenia **K.C.**

skazanego z art. 178a § 1 i 4 kk i innych

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 kwietnia 2017r., w sprawie VI Ka (...)

o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku

o sporządzenie i doręczenie skazanemu uzasadnienia

wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 października 2015r., sygn. akt VI Ka (...)

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2015 r. odbyła się rozprawa apelacyjna przed Sądem Okręgowym w W. , w sprawie VI Ka (...), K.C. w związku ze złożoną przez jego obrońcę apelacją od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 16 marca 2015 r., którym to wyrokiem został on skazany za popełnienie jedenastu różnych przestępstw na łączną karę 5 lat pozbawienia wolności. Na rozprawę apelacyjną skazany nie stawił się, będąc o niej prawidłowo powiadomiony, stawił się zaś jego obrońca (k. 278). Sąd wydał wyrok, po czym przewodniczący składu orzekającego zarządził doręczenie odpisu wyroku skazanemu z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie do wniesienia kasacji od tego orzeczenia. W dniu 29 października 2015 r. ten odpis wyroku adresowany do skazanego odebrała jego żona. W dniu 8 grudnia

2015 r. skazany odebrał wezwanie do odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w jego sprawie. W dniu 16 grudnia 2015 r. skazany złożył wniosek o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności. Po nieuwzględnieniu jego wniosku i pozostawieniu jego wniosku o ułaskawienie bez dalszego biegu, skazany złożył w dniu 30 stycznia 2017 r. wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. W dniu 30 marca 2017 r. skazany złożył własny wniosek podtrzymując okoliczności podane we wniosku jego obrońcy. Obaj w tych wnioskach podnosili, że wspomniany odpis wyroku nie został doręczony skazanemu do rąk własnych, a informację o trybie zaskarżenia wyroku Sądu II instancji otrzymał on od obrońcy z urzędu wyznaczonego dla dokonania czynności w postaci sporządzenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i terminu do wniesienia kasacji.

Sąd Okręgowy w W. zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 r., w sprawie VI Ka (...), odmówił skazanemu przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Uzasadniając swoje postanowienie Sąd stwierdził, że 7-dniowy termin, o którym mowa w art. 126 § 1 k.p.k., powinien być liczony od dnia 8 grudnia 2015 r., a nie od dnia kiedy to obrońca miał poinformować skazanego o sposobie zaskarżenia zapadłego wyroku Sądu Okręgowego.

Postanowienie to zaskarżył skazany i jego obrońca. Skazany podniósł, że obrońca ustanowiony w jego sprawie nie powiadomił go, jaki zapadł wyrok, natomiast żona, z którą był skłócony, nie przekazała mu odpisu wyroku, który odebrała. Dopiero obrońca ustanowiony do złożenia wniosku o przywrócenie terminu powiadomił go o sposobie zaskarżenia wyroku. Natomiast obrońca w swoim zażaleniu zarzucił:

1) obrazę art. 16 § 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie tego przepisu i przyjęcie, że siedmiodniowy termin, o którym mowa w art. 126 § 1 k.p.k. powinien być liczony od chwili, w której skazany dowiedział się o wyroku tego Sądu, tj. od dnia 8 grudnia 2015 r. jako od daty odbioru wezwania do odbycia kary, podczas gdy w wezwaniu skazany nie został pouczone o trybie zaskarżenia wyroku Sądu II instancji, a jednocześnie Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia

prawidłowo ustalił, że odpis wyroku z 26 października 2015 r. wraz z pouczeniem o trybie jego zaskarżenia nie został skazanemu doręczony, a w konsekwencji przeszkoda uniemożliwiająca skazanemu złożenie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, w postaci braku świadomości co do trybu zaskarżenia wyroku, uzasadniona brakiem pouczenia ustała nie z dniem 8 grudnia 2015 r., a dopiero z chwilą uzyskania przez skazanego informacji o trybie zaskarżenia wyroku, tj. najwcześniej z chwilą zawiadomienia obrońcy o jego wyznaczeniu jako obrońcę skazanego (27 marca 2017 r.);

2) obrazę art. 126 § 1 k.p.k. poprzez odmowę przywrócenia skazanemu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, podczas gdy skazany nie dochował tego terminu z przyczyn od siebie niezależnych, wobec nieskutecznego doręczenia mu odpisu wyroku Sądu II instancji wraz z pouczeniem o trybie jego zaskarżenia i niepouczenia go o tym trybie przy ogłaszaniu wyroku (przy którym skazany nie był obecny).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia nie są zasadne. Przede wszystkim podkreślić należy, że wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu obrońcy Sąd Okręgowy w W. w zaskarżonym postanowieniu nie stwierdził, że odpis wyroku z dnia 26 października 2016 r. nie został skazanemu doręczony prawidłowo. Zgodnie z art. 132 § 2 k.p.k. w razie chwilowej nieobecności adresata w jego mieszkaniu pismo doręcza się dorosłemu domownikowi. Nadmieniony wyrok został zatem doręczony prawidłowo. I brak jest jakichkolwiek powodów do tego, by podważać trafność tego przekonania. Tym bardziej, gdy się uwzględni dalsze niewątpliwe okoliczności.

W szczególności, gdyby nawet dać wiarę skazanemu, że żona nie przekazała mu wyroku, to zwrócić należy uwagę, że skazany był powiadomiony o terminie rozprawy przed Sądem II instancji. Skoro nie był na niej obecny, a korzystał z pomocy obrońcy, to powinien zwrócić się do niego o informacje dotyczące treści wydanego wyroku. Skoro zaskarżył wcześniej własną apelacją wyrok Sądu I instancji, to zdawał sobie sprawę (tym bardziej jako człowiek wielokrotnie wcześniej karany – k.30), że wniesienie każdego środka zaskarżenia jest ograniczone terminem, a jego obojętność wobec wydanego w jego sprawie wyroku może doprowadzić do utraty tego terminu. Tymczasem skazany nie

wykazał jakiegokolwiek zainteresowania wydanym w jego sprawie wyrokiem. Podjęte przez niego czynności po otrzymaniu wezwania do odbycia kary, kiedy to wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 października 2016 r. został mu doręczony osobiście, czyli wniesienie wniosku o odroczenie wykonania kary i prośby o ułaskawienie, a nie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku (pomimo takiego go osobistego sporządzenia 5 miesięcy później), świadczą o tym, że skazany obecnie wyłącznie instrumentalnie wykorzystuje fakt swojej nieobecności na rozprawie, pomimo tego, że korzystał w tym czasie z pomocy obrońcy oraz fakt, że wyrok Sądu II instancji odebrała jego żona. Gdyby tak nie było to już wówczas, gdy wspomniany wyrok był mu na pewno znany, zgłaszałby żądanie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o jego uzasadnienie. Nadto skarżący zapominają, iż warunkiem przywrócenia terminu zawitego m.in. jest to, aby wniosek w tym przedmiocie został złożony w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody, która spowodowała niedotrzymanie tego terminu. Skoro w dniu 8 grudnia 2015 r. wyrok Sądu Okręgowego był mu znany to tym samym w tym dniu ustała przeszkoda w (rzekomym) niedotrzymaniu terminu i od tej daty należałoby liczyć zawity 7 dniowy termin do złożenia przez skazanego wniosku o przywrócenie terminu, tym bardziej w sytuacji w której oskarżony miał w postępowaniu odwoławczym obrońcę, który był obecny na rozprawie, także i przy ogłaszaniu wyroku. Tymczasem przedmiotowe wnioski zostały wniesione przez obrońcę skazanego i jego samego dopiero w dniu 3 kwietnia 2017 r., tj. po upływie roku i 4 miesięcy od tego dnia.

Stąd też nie ma żadnych racjonalnych względów, by uznać, iż rozpoznane zażalenia są zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.